

Tijdens een doopdienst stonden we stil bij het moederlijke van de Heer, Jesaja 49:14-16.

In het boek *De Uitnodiging* van William Paul Young (verfilmd als *The Shack*) wordt God voorgesteld als een vrouw. Op het schilderij 'De verloren zoon' van Rembrandt wordt de vader afgebeeld met een mannen- en een vrouwenhand.

In de kerk bidden wij Onze Vader; belijden wij: Ik geloof in God de Vader; zingen wij Abba Vader. Dat is heel overzichtelijk. En daar houden wij van. Het liefst hebben we alles, zelfs God, in een schema. Wij willen zo precies mogelijk vastleggen hoe Hij is, wat Hij doet en wat er van Hem mag. Grijs gebieden houden wij niet van.

Zo is God onze Vader, over Wie wij graag opscheppen: Hij kan alles, Hij weet alles! Of zoals de naam Jesaja zegt: de Heer redt! Bij redding denken wij aan een sterke God (zoals wij Hem het liefst zien).

Maar wat nu als Hij een keer niet op deze manier aanwezig is? Als zijn redding andere vormen aanneemt? Als onze problemen niet meteen worden opgelost? De mensen om Jesaja heen zeggen: De Heer heeft ons verlaten! Hij is ons vergeten! Met andere woorden, Hij is een afwezige vader...

En dan komt de reactie van de Heer: Kan een vrouw haar zuigeling vergeten? Het is bijna schokkend wat hier gebeurt. Moeiteloos vergelijkt de Heer zichzelf met een moeder. Een moeder draagt haar kind, zoogt haar kind. Als Jesaja geconfronteerd wordt met de klacht dat de Heer Sion is vergeten, komt Jesaja met het aller intiemste wat je van Hem kunt zeggen.

Zijn moeders dan altijd zo betrouwbaar? Helaas niet altijd, geeft Jesaja toe. Maar dat vinden we dan ook abnormaal. Maar kijk eens naar de handen van de Heer. Welke ontaarde moeder zou haar kinderen op haar handpalmen laten tatoeëren? Een tattoo laten zetten is niet pijnloos. In de tijd van Jesaja was dat nog veel erger. Met een bot voorwerp werd er in je armen gekerfd en in de wonden werd as gestrooid – wat kon gaan ontsteken. Maar zozeer zit Sion onder de huid van de Heer.

En dan is het een kleine stap, van Jesaja naar Jesjoea. Met de wonden in zijn handen. Hij droeg ons, op handen die aan het kruis bleven hangen dankzij de spijkers. Jesaja heeft het over de handpalmen, meervoud (i.t.t. de NBV): de vaderlijke en moederlijke hand. Hoe kan de Heer vader en moeder tegelijk zijn? Zit dat misschien al vanaf het begin in Hem? God schiep de mens als zijn evenbeeld, als evenbeeld van God schiep Hij hem, mannelijk en vrouwelijk schiep Hij de mensen.

Jesaja heeft het in hoofdstuk 49 steeds over de barmhartigheid van de Heer (vs.10,13,15). Het Hebreeuws heeft daar *racham*, baarmoeder. En zoals een moeder haar zoon troost, zo zal ik jullie troosten (66:13). Jesaja is, in de tweede helft, hét Troostboek. Dat is óók: de Heer redt! Hij redt door te troosten. Hij ziet onze gebrokenheid, en kent het als iemand vader en moeder tegelijk moet zijn.

Gesprekspunten. Bekijk eerst even welk punt je sowieso wilt bespreken.

1. Zit God bij jou in een vader-schema? Hoe zou je het vinden als Hij ook je Moeder kan zijn?
2. Als iemand denkt dat de Heer hem vergeten is, kun je dan iets met Jesaja 49?
3. Mannelijk en vrouwelijk kunnen bij God - en bij mensen! - vloeiend in elkaar overlopen. Waar of niet waar?
4. Lees Leviticus 19:28 naast Jesaja 49:16. Mag je nu wel of niet tattoos laten aanbrengen in/op je lichaam?
5. Kent één van jullie *The Shack* (De Uitnodiging)? Wat vind je van de God in dit verhaal?